

Aldurend Aansprakelijk

De intercom haalde hem uit zijn concentratie zoals een zoemende mug je uit je slaap haalt.

'Ja?'

'Mijn excuses voor het storen, mijn Heer. Een zekere mevrouw Walker staat aan de poort voor u.'

'Mevrouw Walker...' Zo heetten er velen. 'Staat ze op onze lijst?'

'Het is niet haar bedoeling om binnen te komen.' Sint Pieter aarzelde. 'Ze heeft post voor u.'

God fronste zijn witte wenkbrauwen: hij kon zich niet herinneren dat iemand zijn hemel *niet* binnen wou komen. 'Eh... Kan Paulus die brief aannemen? Ik heb het behoorlijk druk.'

'Ze zegt dat ze de brief enkel aan u persoonlijk mag overhandigen, mijn Heer.'

De Schepper van hemel en aarde overzag zijn bureau, waar serafijnen ordelijke stapels dossiers hadden achtergelaten. De vele blauwe labels – 'DRINGEND' – bezorgden zijn verheven maagstreek pijnlijke krampen.

Aan de andere kant: hij had nog nooit eerder post gekregen. Offerrandes: jazeker. Gebeden: ontelbare. Maar een persoonlijk bezorgde brief?

Zijn goddelijke vinger drukte opnieuw op de intercom. 'Ik kom er aan.'

Opgefrist door een gebeurtenis die nog nooit eerder was voorgevallen, struinde God zijn kantoortje uit. 'Djibriel? Ik maak even een ommetje langs de hemelpoort.'

'Een ommetje?' De engel die zichzelf had gepromoveerd tot Gods persoonlijke secretaris staarde hem met waterige ogen aan. 'Ik... Ik weet niet of u daar ruimte voor heeft, o almachtige -'

'We kunnen vast wel ergens een gaatje maken, Djibriel. Weet je wat, vlieg anders een eindje met me mee.'

De engel der openbaringen zag er uit alsof hij best een pauze kon gebruiken: beide vleugels stonden stijf uitgespreid en zijn aureool stak donkergrijs af tegen de witte wolken om hen heen.

'Wat is er te zien aan de hemelpoort?' Djibriel maakte voorlopig geen aanstalten om zijn papierwerk in de steek te laten. 'Dat is het laatste decennium net mijn minst favoriete plek in dit paradijs.'

God moest dat gevoel beamen: waar de overledenen zich vroeger met open mond vergaapten aan de pracht en wonderen van de hemel, bleef de nieuw garde vaak met lange gezichten aan de poort wachten tot iemand hen de weg wees.

'Ik ga mijn post ophalen.' God zette zijn borst op. 'Iemand heeft mij een *brief* geschreven.'

'Een brief?' Djibriel leek nu lichtjes geïntrigeerd en stak zijn schrijfveer weer weg in zijn linkervleugel. 'Is er een postbode overleden?'

'Laten we het samen uitzoeken. Kom, misschien heb ik mijn secretaris nodig om een antwoord te formuleren.'

Die streling van het ego deed de engel overstag gaan. Djibriel had eerst graag manager van de hemel willen worden - een manager was een onlangs verzonnen beroep waar heel wat stervelingen hoog mee opliepen - maar toen Djibriel die taakomschrijving aan God had voorgelegd, vond zijne Heiligheid dat dit toch klonk als zijn éigen rol in deze hemel. Hij had de engel dan maar benoemd als zijn secretaris. Djibriel was vlijtig aan de slag gegaan met wat de mensheid 'de optimalisering van het werkproces' noemde, en sindsdien waren hij en God langzaam bedolven geraakt onder papierwerk en protocollen.

De vlucht naar de hemelpoort deed God deugd: de wind kietelde de spanning van hem af en verscheidene engelen zwaaiden en bogen. Ook enkele stervelingen dansten over de wolken naar hem toe, maar Djibriel wapperde hen snel weg met zijn wijde vleugels.

'Nee, sorry, geen tijd! Als je een afspraak wilt maken, hebben we daar nu een systeem voor, mensen. Sorry, we zijn op missie... Steek het maar in de suggestiedoos!'

'Ik kan toch met een *paar* van hen praten, Djibriel. Die babbeltjes waren vroeger het hoogtepunt van mijn dagen.'

'Maar het moderne systeem bundelt klachten en opmerkingen automatisch!' fladderde Djibriel.

'Onze database maakt onze werking transparanter -'

'De hemeladministratie verstikt mijn werktijd. Ik heb amper nog ruimte om aardse gebeden te beantwoorden.'

'Maar mét die administratie kunnen we bewijzen hoe hard u werkt, wààr u aan werkt, ...'

De hemelpoort: gouden spijlen, eindeloze wachtrijen en een jongedame in een donkerpaars maatpak.

'Mevrouw Walker, neem ik aan!' God schreed langzaam naar haar toe.

'U bent God?' Staalkleurige ogen flitsten van zijn gewaad en sandalen naar haar horloge. 'Jawhe, Allah?'

'Inderdaad, mijn kind.' Hij toonde een welwillende glimlach. 'U had een brief voor -'

'Gerechtsdeurwaarder Walker.' Een rijkelijk geringde hand overhandigde hem een dikke envelop. 'U bent bij deze gedagvaard.'

De Schepper van hemel en aarde knipperde met zijn ogen. 'Excuseer?'

'U wordt beschuldigd van nalatigheid bij het controleren van bushbranden in Australië, in de periode van november 2019 tot maart 2020. Dit resulteerde in 24 dodelijke slachtoffers, een miljard dierlijke slachtoffers en vooral een immense economische ramp.'

God overhandigde het papier aan Djibriel. 'Eh, wat heb ik daarmee te maken?'

'Iemand moet schuld dragen, nietwaar? De politie wijst naar anonieme brandstichters, de burgers wijzen naar de overheid en de overheid naar klimaatveranderingen. Niemand daar beneden wil de verantwoordelijkheid opnemen, dus -'

'Dus komen jullie bij mij aankloppen!' Verscheidene wolkjes protesteerden knetterend. 'Hebben jullie stervelingen nooit gehoord over pech en toeval?'

'Bent u niet verantwoordelijk voor pech en toeval?' Walker keek opnieuw op haar horloge. 'Wij mensen doen daar in ieder geval niet meer aan mee. Als iets fout loopt, moet een schuldige worden gevonden. We eisen een schadevergoeding van -'

'Zeven miljard dollar?!' Djibriel had de brief geopend en zag nu even wit als zijn vleugels.

'Voorlopig.' Walkers ogen blonken. 'Ons kantoor is zeer enthousiast over de mogelijkheid jullie te dagvaarden... Ik raad u aan enkele goede advocaten te zoeken.'

'Jullie moderne mensen en jullie... controledrift!' stormde God. 'Misschien dat een goddelijke plaag jullie -'

'Alsjeblieft, geen plaag!' piepte Djibriel. 'Dat gaan we nooit kunnen betalen! We mogen gewoon geen fouten meer maken... Overuren draaien... Ik weet dat u gesteld bent op uw zevende dag rust, mijn Heer, maar u moet toegeven dat dat nu écht niet meer houdbaar is...'

'Als jullie mij willen excuseren...' Walker tikte op het horloge. 'Het is tijd voor mijn reanimatie.'

'Die zevende dag rust was inderdaad een vergissing,' donderde God terwijl de deurwaarder met een plofje verdween. 'Ik had de zesde dag al moeten pauzeren...'